

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Mgr. D. D.**, proti žalovanému: **Ústavní soud**, se sídlem Joštova 8, Brno, v řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 225/2019, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích,

t a k t o :

- I. Krajský soud v Brně **je povinen** ve věci vedené před tímto soudem pod sp. zn. 29 A 225/2019 rozhodnout **do 29. 2. 2020**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu

[1] Návrhem ze dne 11. 12. 2019, který byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen prostřednictvím Krajského soudu v Brně dne 18. 12. 2019, a ze dne 30. 12. 2019, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 31. 12. 2019, se žalobce (dále „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Požaduje, aby krajský soud rozhodl o jeho žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žádosti o informace.

[2] Krajský soud ve vyjádření k návrhu uvedl, že navrhovatel svou žalobou ze dne 10. 8. 2019 napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019, sp. zn. SPR ÚS 88/19. Následně bylo vyjasněno, že žaloba byla koncipována jednak jako žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jednak jako žaloba na ochranu proti jeho nečinnosti. Soud proto rozhodl usnesením ze dne 9. 9. 2019, č. j. 29 A 131/2019 – 77, o vyloučení nynější věci k samostatnému projednání; stejným usnesením dále navrhovateli přiznal osvobození od soudních poplatků.

[3] Dne 17. 10. 2019 krajský soud rozhodl ve věci navrhovatelovy žaloby proti rozhodnutí a dne 18. 10. 2019 soudce zpravodaj vydal pokyn soudní kanceláři k založení nového spisu ve věci ochrany proti nečinnosti, spis však nebyl v důsledku administrativního pochybení založen. Za této situace podal navrhovatel návrh podle § 174a zákona o soudech a soudcích, v reakci na což krajský soud spis neprodleně založil (sp. zn. 29 A 225/2019). Je připraven ve věci meritorně rozhodnout, s ohledem na okolnosti věci (zejména nutnost vyžádat vyjádření žalovaného k žalobě, jeho doslání navrhovateli a fakt, že je toho času ve vazební věznici) a blížící se dny pracovního klidu však vyhodnotil jako technicky nemožné rozhodnout ve věci do 30 dnů od doručení návrhu (srovnej § 174a odst. 3 zákona o soudech a soudcích, pozn. NSS), proto návrh postoupil Nejvyššímu správnímu soudu.

[4] Je si vědom pochybení spočívajícího v prodlení se založením nového spisu i skutečnosti, že žaloby na ochranu proti nečinnosti jsou projednávány v přednostním režimu, ve kterém také hodlá věc projednat. Zároveň se však domnívá, že s přihlédnutím k uvedeným okolnostem ještě ve věci nedochází k průtahům.

## II. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, které je upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, jež je zakotveno zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[6] Důvodnost návrhu na určení lhůty Nejvyšší správní soud posuzuje podle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně není bez významu ani § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně.

[7] Pro posouzení důvodnosti nynějšího návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu je stěžejní, že se jedná o věc (nečinnostní žalobu), kterou krajský soud projednává a rozhoduje přednostně podle § 56 odst. 3 s. ř. s.; musí tedy být projednána a rozhodnuta v době, která je ještě přiměřená jejímu přednostnímu režimu. Přiměřenost této doby Nejvyšší správní soud posuzuje podle zmíněných kritérií § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[8] Prvním z nich je složitost věci. Nečinnostní žaloby jsou typově spíše jednoduššími věcmi, neboť v nich obvykle jde pouze o zhodnocení, zda u žalovaného správního orgánu dochází k průtahům při vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení (§ 79 s. ř. s.). Nelze sice vyloučit, že v konkrétní věci může být nutné posoudit i složitější právní otázky (týkající se např. volby žalobního typu, vyčerpání prostředků nápravy podle § 79 odst. 1 s. ř. s. apod.), případně i provést složitější dokazování, v nynější věci tomu však nic

nenasvědčuje. Nejvyšší správní soud proto vycházel z toho, že se jedná o věc jednodušší při srovnání s průměrnou složitostí věcí řešených správními soudy.

[9] Ke druhému kritériu, tedy významu věci pro navrhovatele, Nejvyšší správní soud ze spisu nezjistil žádné specifické okolnosti. Nezmiňuje se o nich ani navrhovatel ve svém návrhu na určení lhůty.

[10] Důvodnost návrhu na určení lhůty se posuzuje též z hlediska postupu účastníků řízení. K tomuto kritériu lze uvést, že k délce řízení dle všeho přispěla skutečnost, že navrhovatel neformuloval žalobu jednoznačně a teprve následně bylo vyjasněno, že podává jak žalobu proti rozhodnutí, tak žalobu na ochranu proti nečinnosti. Z předloženého soudního spisu nicméně není zřejmé, jak konkrétně se to projevilo na délce soudního řízení, a nelze též pominout, že pro navrhovatele jako právního laika nemusela být volba žalobního typu snadná.

[11] Stěžejní vliv na délku řízení naopak nepochybně mělo pochybení krajského soudu spočívající v nezapsání nové věci a nezaložení nového soudního spisu týkajícího se nečinnosti žaloby poté, co rozhodl o vyloučení této věci k samostatnému projednání. Byť se tak stalo v důsledku administrativního pochybení, tedy chyby, pro kterou lze mít pochopení, nic to nemění na skutečnosti, že délka řízení byla prodloužena v důsledku pochybení přičitatelného krajskému soudu.

[12] Lze tedy shrnout, že nynější věc je přednostní, spíše jednodušší a řízení bylo prodlouženo v důsledku pochybení krajského soudu. Sam navrhovatel k délce řízení významně nepřispěl, na druhou stranu pro něj ale věc nemá zvláštní význam. Při souhrnném hodnocení těchto kritérií dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že délka řízení v nynější věci – tedy přibližně 5 měsíců, již není přiměřená.

### III. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů návrhu vyhověl a krajskému soudu uložil, aby ve věci rozhodl do 29. 2. 2020. Tuto lhůtu rozhodl jako přiměřenou pro provedení potřebných procesních úkonů, včetně případného ústního jednání, pokud krajský soud k jeho nařízení přistoupí.

[14] Dále Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení, neboť mu v něm žádné náklady nevznikly.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2020

JUDr. Radan Malík  
předseda senátu